

הפטודות למי שאריך להבק בז,
וכאן הוא סוד הכתוב, (שיר השירים
ו') שם אתן את דרי לך.

חרום הו היא השומרת את כל
הشمירה של מעלה, וזו נקראת
(תחים קב) שומר ישראל, (דברים יז)
שומר הברית. משום שפאנן היא
שמירת כל הגנים העליונים, ועל
בן גני רבענו גנים בפה. מזה
יווצאים שבילים ודריכים לאותם
שלטטה כדי לעוזר בהם רוח של
אהבה.

ארבעת הגנים הללו שפה נכללו
זה בזזה. וכשרוצים להכלל, מפה
זה בזזה, ויצאת מפלס מיה
קדושה אחת שנקראת זהה.
ומחיה הזו עליה כתוב, (חזקאל א)
היא מהיה אשר ראיית עלי נבר
כבר.

מהחיבל הזו יוצאות כל הרוחות
הקדושות שעומדות בקיים של
הגשיקות (העליזות), שהרי מאונן
הגשיקות יוצא אויר של רוח
לקיום הנפש לכל אותן הנשמות
העליזנות שננתנו לבני אדם, וסוד
אותו הכתוב (דברים ח) כי על כל
מושך פיה ייחיה הארץ. משום
שבהיכל הזו עומדת כל
הנשמות וכל הרוחות שעיתידות
לרדת לבני הארץ מיום שנברא
העולם, ועל בן ההיכל הזה לוקם
כל אותן נשמות שיוציאות מאונו
נהר ששפוע ויווצא. ומשום כה
ההיכל הזה לא עומד לעוזם
בריקנות.

ומיום שנחרב בית המקדש, לא
נכנו לכאן נשמות אחרות.
וכשיטינו אלה, ההיכל עומד
בריקנות ויפקד מלמעלה, ואנו
יבא מלך המשיח, ויתעורר
ההיכל הזה למעלה, ויתעורר
ההיכל למטה.

ובסוד ההיכל הזה בחוב, (שיר י)
שנוי עפרים וגוו. משום שבחיכל
זהו אותה הרום מוציאה

רווא דריין, למאן דאצטראיך לאתדבקא ביה.
ויהכא הווא רוא דכתייב, (שיר השירים ז) שם אתן את
דרי לך.

רווחא דא, איהו נטיר כל נטירו דלעילא, ודא
אקרוי (מלחים קב) שומר ישראל. (דברים ז)
שומר הברית. בגין דהכא איהו נטירו דכל
גניזין עלאין, ועל דא גניזין דמאריה גניזין
ביה. מהאי נפקי שבילין וארכין לאינון
דלאט怯א, בגין לאתערא בהו רוחא דרחימוטא.
אלין ארבעה גוונין דביה, אתקליין דא בדא.
וביד בעאן לאכללא, בטש דא בדא, ונפק
מכלחו חד חיוטא קדישא, דאקרוי זהר. ויהאי
חיוטא על דא כתיב, (חזקאל ז) היא החיה אשר
ראיתי על נהר כבר.

מהיבלא דא, נפקין כל רוחין קדישין דקיימין
בקיום דנסkickין (עלאי). דהא מאינון
בשיקין, נפקא אוירא דרוחא, לקיומה דנספשה
לכל איון נשמתין עלאין, דאתיההיבו בבני
נשא. ורוא ההוא דכתייב, (דברים ח) כי על כל
מושך פיה ייחיה הארץ. בגין דבhai היכלא
קיימין כל נשמתין, וכל רוחין, חזמין
לנחתה בבני נשא, מיומא דאתברי עלמא.
ועל דא, היכלא דא נקטא, כל איון נשמתין
דנספקין מההוא נהר דנגיד ונפיק. ובגין דא,
היכלא דא לא קיימא לעלמא בריקניא.

מיומא דאתחרב בי מקדשא, לא עלי הכא
נשמתין אחרני. וביד יסתמיון אלין,
היכלא קיימא בריקניא, ויתפרק מלעילא,
ובדין יתי מלכא משיחא. ואתער היכלא דא
לעילא, ויתער היכלא לתטא.

וברוא הדיכלא דא כתיב, (שיר השירים ז) שני שדייך
פשני עפרים וגוו. בגין דבhai היכלא דא
שני שדייך שני עפרים וגוו. משום שבחיכל
זהו אותה הרום מוציאה